

Мантія правосуддя на жіночих плечах

У переддень професійного свята – Дня юриста мала нагоду поспілкуватися із жінкою-суддею, тренером-викладачем Національної школи суддів України, суддею-спікером, яку у 2017 році призначили суддею на безстроковий термін, Ганною ШЕНДРИКОВОЮ. За плечима служительки Феміди роки юридичного стажу, з них 12 років і 5 місяців працює у Буському районному суді. Тож, як це щодня перебувати на вістрі конфлікту, під пильною увагою суспільства і водночас залишатися жінкою зі своїми вподобаннями та слабкостями, – читайте у нашому матеріалі.

Від них залежать людські долі

Звісно, не буває неважливих професій. Проте існують такі, до яких є об'єктивні і дуже високі вимоги. До прикладу, судді, від рішень яких напряму залежать людські долі та життя. Докази, доводи сторін, нарадча кімната, рішення, сотні аркушів справ, сотні людських історій, пропущених через серце і розум, викладених на папері... Сотні захищених і відновлених людських прав, сотні засуджених на судових процесах, з якими вони стикаються щодня.

Хоча не кожен з нас особисто хоча б раз брав участь у судовому засіданні, проте ставлення до судової гілки влади кожен формує для себе сам. Після спілкування із героїнею нашої розповіді зрозуміла, що для того, аби бути успішним у своєму покликанні, необхідно мати не лише життєвий досвід, а й уміння аналізувати, робити висновки із цього досвіду, відчувати людей і постійно пам'ятати, що відповідальна за кожне прийняте рішення, за кожну людську долю.

Ще змалку Ганна Олександрівна мала загострене відчуття справедливості. Навчаючись у школі, мріяла стати лікарем. Цікавилась медичною літературою і водночас її притягували книги із запутаними детективними історіями. У цих кардинально різних, далеко не підліткових вподобаннях чітко простежувалось покликання служити людям, дбати про них та захищати. Десь за рік до випускного Ганнуся раптово, на подив своїх рідних вирішує обрати юридичний фах.

«Професію обрала хоч і несподівано для усіх, але свідомо, виважено, – розповідає жінка. – Безумовно, почуття справедливості живе в кожній людині, але настає момент, коли це почуття кличе не просто утверджувати її словами, але й справами. На мою думку, це можна сповна проявити на юридичному поприщі. В цю професію неможливо потрапити випадково, необхідно відчувати в собі сили стояти на захисті інших.

Свій кар'єрний шлях проходжу з першої сходинок, а їх ще багато. Верхня сходинок кар'єрної мрії ще попереду», – з посмішкою наголошує Ганна Олександрівна.

«Закінчила Київський національний університет ім. Т. Шевченка, – продовжує суддя. – Навчаючись на I курсі, після пар ходила у Харківський суд Києва (на даний час такого суду вже немає). Спочатку читала справи, потім була як секретар судового засідання. Згодом стала помічником судді Львівського апеляційного суду – пропрацювала 7 років. У 2009 році, 13 травня призначили суддею у Буський районний суд. Саме звідси у мене розпочався суддівський стаж», – каже жінка.

Кожна справа особлива

«Як колись, так і зараз кожна справа для мене була і є особливою. Навіть справу про розлучення ніколи не вважала легкою, бо, занурюючись у процес, повинна знайти дійсні причини, через які подружжя більше не хоче підтримувати свої стосунки. Перша моя справа, яку розглядала, – домашнє насильство. А в пам'яті закарбувалася кримінальна, у якій були задіяні два брати. З'ясувати обставини, оцінювати докази було надзвичайно складно з психологічного погляду. А загалом усе пройшло легко.

Досі пам'ятаю свій перший робочий день у Буському районному суді... Це був четвер, я прийшла у порожній кабінет. Привезла із собою всі свої книжки, документи і навіть крісло, на якому сиділа ще на попередній роботі і донині користуюся (сміється). Не було сейфа, ні прапора, ні герба, ні мантії, ні нагрудного знака – брак коштів. Через півроку листування отримала нагрудний знак. А першу мантію, яку пошила місцева кравчиня за зразком, зберігаю досі (на знімку)».

На роботі – суддя, вдома – мама, жінка

Психологи розділяють щасливе життя на три типи: життя у задоволенні, зайнятості та наповненості змістом. Для п.Ганни щасливе життя полягає у його змісті, як у сімейному, так і професійному плані.

«Були різні випробування, навантаження як за обсягом справ, так і психологічно складні ситуації, – продовжує моя співрозмовниця. – Іноді складно поєднувати роботу й особисте життя й планувати свій час. Мене вдома чекають чоловік та двоє дітей. Старший син навчається на II курсі юридичного факультету, чи обере суддівське поприще, покаже час. Кожен потребує моєї уваги, підтримки чи поради, та й собі необхідно присвятити час. Дуже важко, коли, наприклад, у свій вихідний маєш іти на роботу, бо є невідкладні справи. Та почуття відповідальності завжди спрацьовує. Але завжди має бути баланс між особистим і професійним. Щоб запобігти стресам і вигоранню, намагаюся залишати роботу «на роботі». Хоча це просто казати, аніж робити, принаймні вчуся розмежовувати сфери – робота, сім'я, звичайне життя. Для себе створила певний ритуал під назвою «службовий одяг». Коли на роботі одягаю «службовий одяг», я суддя. Коли повертаюся додому, його «знімаю», маю вже іншу роль – мами, жінки. Тож, поза роботою я звичайна жінка, як усі, у мене є хобі: люблю вишивати бісером, багато читаю. Подобається готувати для рідних різні смаколики або ж гуляти вуличками Львова».

«Як сказав Бенджамін Франклін, – коли суддя не має вільного часу, навантаження та втома накопичуються, – продовжує п.Ганна. – З усіх боків, наче темні мари, нависають відповідальність, строки, звітність, статистика, наради, численні потоки негативної та вимогливої людської енергії тощо. Стрес – це не те, що з нами стається, а те, як ми це сприймаємо, – продовжує вона. – Ідеальних людей не буває, тому я, як і всі, час від часу помиляюсь, але кожен з нас реагує на невдачу по-своєму. Я ж намагаюся використовувати позитивне мислення, відшукати позитив у будь-якій ситуації. «Немає нічого поганого, що не вийшло б на добре», «все найскладніше уже позаду». Мені це допомагає психологічно розвантажуватись», – наголосила жінка-суддя.

Посісти своє місце у житті

Матеріал хочу закінчити словами німецького філософа Вільгельма Гумбольда, які дуже влучно характеризують життєвий шлях героїні нашої розповіді: «Задля того, щоб стати собою, треба відшукати власний шлях та посісти своє місце у житті. Це Божий дар, коли знаєш, заради чого живеш, коли твоя професія є твоїм покликанням, твоїм натхненням, незважаючи на всі примхи

доли, перешкоди й негаразди. Секрет життя полягає у тому, що великий світ знаходиться у тобі, а ти наче голограма – повне відображення цього світу. Знайшовши свій шлях і рухаючись ним, незважаючи на шалене фізичне навантаження, раптом відчуваєш велике наповнення, емоційне задоволення від результатів своєї праці. І тоді остаточно розумієш: так, це моє! Моє життєве покликання.

Інна ПАЛАМАР

«Останній вирок вислухала корова» – цікаві юридичні факти

У середні віки в Європі на тварин подавали позови, вони ж і ставали обвинуваченими. Вислухати вирок могли вівці, кози, корови, навіть комахи. Останній вирок вислухала корова у 1740 році у Франції. Її приговорили до повішення.

У США 21-річний студент став першим, кого засудили за розпалювання расової ворожнечі. Хлопець погрожував вбити азіатів у віртуальному просторі. Відправив листи електронною поштою. Таких усього було 59. Вирок за цей злочин – 1 рік ув'язнення та штраф 1 тис. дол. Цікаво, що комп'ютером користуватися йому так і не заборонили. Пояснили це занадто важким покаранням.

У Каліфорнії Бетті Булок подала заяву до суду про те, що вона отримала рак легенів через цигарки тютюнового бренду «Phillip Morris», які жінка курила 47 років. Суд вислухав потерпілу і вирішив на її користь. Бетті виплатили моральну компенсацію у розмірі 100 тис. дол., а також матеріальну шкоду – 750 тис. дол. Саму ж компанію оштрафували на 28 млн. дол. Як висновок, якби компанія отримала професійну консультацію та й взагалі вчасно звернулася до фахівців, то зазнала би в рази менших витрат.

У Ізраїлі жінка подала позов до суду на 1000 доларів США проти телебачення та ведучого прогнозу погоди. Як з'ясувалося, потерпіла подивилася прогноз, там сказали, що буде сонячно, жінка, прислухавшись до порад синоптика, вдягнулася легко. Насправді ж пішов дощ і вона захворіла. Жінка 4 дні провела на лікарняному і витратила 38 доларів на ліки. При цьому всьому пережила сильний стрес.

Що ж, курйози трапляються доволі часто. Вони можуть застати нас в будь-який час та будь-якому місці. Головне – не втрачати голову та поводити себе адекватно, адже правильне рішення має бути мудрим та обдуманим.

Ось такі мистецькі витвори створює наша героїня у вільний час

